

Väkivaltaa, viiltelyä, juomista

Väkivaltaa, viiltelyä, juomista

Nimimerkki Rikottu

Ikä 15

Lapsuuteni oli todella vaikea. Äidilläni oli myös todella vaikea lapsuus ja nuoruus, häntä hakattiin, haukuttiin, alistettiin... Ja 15 vuotiaana hän lähti kotoa, lopullisesti. Itse olen nyt 15, ja pienen elämäni aikana on tapahtunut paljon.

Äitini masennus todettiin kun olin noin 3-vuotias. Silloin ei ollut vielä väkivaltaa, mutta isäni ja äitini riitelivät todella paljon. Kun olin kuusi, tapahtui ensimmäinen yksi elämäni traagisimmista hetkistä. Minut ja minun siskoni haettiin päiväkodista sosiaalitoimen puolesta. Meidät vietiin vastaanottokotiin, ja vasta myöhemmin sain tietää, että äitini oli yrittänyt itsemurhaa. Pääsimme sieltä kuitenkin nopeasti pois.

Äitini ja isäni erosivat, ja äitini löysi uuden miehen. Ensialkuun hän vaikutti todella mukavalta, ja muutimme hänen luokseen asumaan omakotitaloon. Äidilleni oli vuosien saatossa kehittynyt alkoholiongelma, ja muistan kun katsoin ikkunasta kun äitiäni vietiin ambulanssilla sairaalaan hänen ryypätyään.

Pian talossamme todettiin hometta, ja muutimme kerrostaloon. Silloin alkoi väkivalta kotonamme. Olin silloin 8 vuotta. Minä aina puolustin äitiä ja halusin mennä aina väliin ja yritinkin, mutta aina silloin minuunkin sattui, ja äidin mies oli paljon minua isokokoisempi joten en voinut sille mitään. Myöhemmin sain tietää, että äidin mies käytti huumeita.

Äiti erosi miehestä kun olin täyttämässä yhdeksän. Muutaman kerran mies tuli takaisin, mutta nopeasti hän lähtikin pois. Äitini oli todella väsynyt ja masentunut ja isämme tuli takaisin, ja pikkuhiljaan hän muutti takaisin meille. Kun olin 9, yksi ilta äiti ja isä tulivat baarista myöhään yöllä kun olin jo nukkumassa. Meidät herätti sosiaalityöntekijä ja poliisi kahden aikaan yöllä, ja he sanoivat että "kotona on nyt kriisitilanne, teidän pitää tulla meidän mukaamme". Kun menin keittiöön, näin vain verta. Äiti oli puukottanut isää käteen.

Olimme sijoituksessa lastensuojelulaitoksessa kuukauden, kunnes pääsimme taas kotiin. Äiti alkoi juomaan enemmän. Muutimme rivitaloon jotta saisimme enemmän tilaa. Äiti alkoi juomaan enemmän ja riidat lisääntyivät. Äiti oli todella masentunut melkein koko ajan. Kun minä kasvoinkin, aloimme enemmän riitelemään äidin kanssa, myöskin fyysistä väkivaltaa oli. Joskus kun ostin uusia vaatteita ja tulin kotiin, äiti saattoi repiä ne päältäni pois. Halusin olla yhä enemmän kavereiden kanssa.

11 vuotiaana viiltelin ensimmäisen kerran, ne olivat vain pintanaarmuja, mutta äitini soitti sosiaalipäivystäjälle heti, ja hän tuli kotiimme arvioimaan minua. Selvisin siitä vähällä. Kun täytin 12, aloin tupakoimaan ja juomaan. Tapasin paljon minua vanhempia poikia, ja olin öitä poissa kotoa. Niistä tulikin todella isoja tappeluita kotona, ja usein hakkasinme äidin kanssa toisiamme kilpaa. Viimeinen tikki äidille oli se, kun olin ollut poissa yötä kotoa. Kun tulin kotiin, halusin heti lähteä uudestaan pois, vaikka väkisin. Äitini löi huusi ja haukkui, niin minäkin. Isäni oli lopulta se joka sai minut pidettyä kotona. Hän potkaisu minua todella lujaa ja otti puhelimeni.

Seuraavana aamuna olisi ollut koulua mutta en mennyt. Heräsin siihen kun sosiaalityöntekijä tuli hakemaan minut pois. Se oli 2012 marraskuu. Minut sijoitettiin vastaanottokotiin kiireellisellä sijoituksella. Itkin ensimmäiset päivät ja halusin vain pois, seurustelin silloin 16-vuotiaan pojan kanssa. Lähdin hatkoille koulusta kaksi viikkoa myöhemmin. Sijoitustani jatkettiin ja minusta tuntui kuin olisin joutunut vankilaan, ja mietin miksi minua niin rajusti rangaistiin, vaikka kyllä hyvin tiesin..

Ohjaajat kutsuivat sitä "rauhoittumisjaksoksi," mutta enemmänkin se kuohutti minua.

Alkoholinkäyttöni lisääntyi suuresti. Olin melkein joka kotilomalla kännissä, ja siksi menetinkin kotilomani. Erosin siitä 16-vuotiaasta pojasta aika nopeasti sijoitukseni alkamisen jälkeen. Tapasin vastaanottokodissa yhden pojan, jonka kanssa aloin seurustelemaan 2013 keväällä. Silloin sijoitukseni oli kestänyt kuukauden sijasta jo puoli vuotta. Hatkasimme yhdessä paljon, mutta en ollut kovin nopea jaloistani joten pisimmillään olin vain kaksi viikkoa karkuteillä, ja yleensä sen jälkeen kuukauden kiinni laitoksella, ilman puhelinta, enkä saanut liikkua. Minut ja minun poikaystävä siirrettiin eri osastoille.

Kesä menikin ryypätessä ja hatkatessa, ja jossain vaiheessa bentsot ja rauhottavat tulivat mukaan. Kesällä minut huostaanotettiin ja sijoitettiin toiseen laitokseen, pitkäaikaiseen. Sieltäkin karkasin muutaman kerran, ja minut sijoitettiin vielä kerran omalle kotipaikkakunnalle. Senkin mokasin; kun hatkasin, kun halusin olla poikaystäväni kanssa. Olimme olleet jo puoli vuotta yhdessä. Lopulta meidät molemmat sijoitettiin pois kotipaikkakunnaltamme.

Viiltelyni oli alkanut jo keväällä, ja minulla oli viiltelyjälkiä joka puolella ympäri kehoani. En kertonut kenellekkään eikä kukaan nähnyt. Kun minut sijoitettiin pois, sekosin jo ensimmäisenä päivänä. Yritin karata, mutta en onnistunut. Minulla oli siis taas rajotukset. Se oli silloin syyskuun loppu 2013. Poikaystävästäni ei kuulunut 3 kuukauteen. Jätin hänet koska en jaksanut enää odottaa. 2014 alussa kuitenkin palasimme yhteen.

Viiltelyni paheni koko ajan, samoin juomiseni. Kuvaan tuli kannabis, ja polttelin todella usein. Hatkasin noin 4 kertaa tuon kevään aikana. Erosimme tuon poikaystäväni kanssa myöskin monen monta kertaa. Kesä meni hyvin, ja pääsin kahdeksannelta luokalta läpi. Juominen jatkui, mutta kannabiksen polttelu jäi vähemmälle. Bentsot ja rauhottavat eivät hävinneet minnekään. Syksyllä taas aloin hatkaamaan, poikaystäväni takia, halusin olla hänen kanssaan. Olin hatkassa vain muutaman päivän, mutta rajoitukset olivat usein jopa kuukauden pituisia.

Poikaystäväni petti minua usein. Elokuun lopussa viilsin käteeni niin syvälle että minut vietiin päivystykseen ja jouduin pakkohoitoon, mutta vain viikoksi. Viiltely loppui hetkeksi, mutta joulukuussa sama toistui. Muutama haava tikattiin ja olin taas osastolla viikon.

Erosin poikaystävästäni joulukuussa 2014. Asun edelleen poissa kotipaikkakunnaltani, mutta asiat näyttävät hieman paremmalta. Juomiseni ei ole paljoa vähentynyt, mutta pillerit ovat jääneet pois. Äitini ja isäni kanssa välit ovat todella hyvät ja väkivaltaa ei ole ollenkaan enää. Siskostani olen vieraantunut, ja emme edes puhu enään, mutta haluaisin korjata välejäme.

Sijoitukseni on kestänyt nyt kaksi vuotta ja yhden kuukauden, ja kotiinpaluusta ei ole vielääkään tietoa. Seurustelen ihanan jätjän kanssa, joka kylläkin asuu minusta 50 km päässä. Näemme aina kun mahdollista. Hänkin on laitoksessa. Viiltely ei ole loppunut, mutta vähentynyt paljon. Minua auttoivat tästä kaikesta eteenpäin kaverit, suurimmaksi osaksi. En oikeastaan osaa vieläkään puhua näistä vaikeista asioista kunnolla, mutta minä yritän käydä psykiatrilla. Myöskin samassa laitoksessa minun kanssa asuvat nuoret ovat auttaneet minua eteenpäin; he tukevat ja kannustavat minua seuraavaan päivään. Olen löytänyt paljon upeita kavereita täältä toiselta paikkakunnalta ja minusta tuntuu, että asiat kyllä järjestyvät vielä.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2015/vakivaltaa-viiltelya-juomista>